SLADKÝ ŽIVOT

Kim Lawrenceová

Siciliánův polibek

HARLEQUIN®

Kim Lawrenceová

SICILIÁNŮV POLIBEK

Překlad

Libuše Měšťanová

Milá čtenářko,

tak si říkám, že skutečnost někdy dokáže být ještě mnohem „divočejší“ než fikce. A znovu mě to napadlo, když jsem četl knihu Jadesoly Jamesové v češtině pojmenovanou Líbánky na Seychelách. *Možná si ještě vzpomenete, poprvé jste měla možnost si příběh této autorky přečíst v únoru (*Mohla by ho zachránit*), znovu za Vámi pak přijde v září (*Princezna, kterou potřebuje*).*

Jadesola sice také občas užívá „zadních dvířek“ v podobě fiktivních království, kde se může stát cokoliv, jejím „poznávacím znamením“ je ovšem jorubský původ. Jorubové jsou jeden z národů žijících v Nigérii, autorka má jorubské kořeny, a ač žije střídavě v USA a ve Velké Británii, nadšeně se k nim hlásí. Jorubské tradice – a vůbec nigerijské reálie – tvoří ne nevýznamnou část Líbánek na Seychelách. *Když se mně jejich text dostal do ruky, žasnul jsem nad tím, jak je Nigérie zajímavá a, jak už jsem napsal, možná exotičtější než neexistující šejchanát někde na Blízkém východě!*

Třeba se ptáte, kam se poděli všichni ti kovbojové, o kterých jste si možná – jste-li dříve narozená – četla v mých knihách před takovými dvaceti lety. Svět se zkrátka mění. Nejlidnatější zemí na světě je Indie a nejdynamičtěji se vyvíjející zemí Afriky je právě Nigérie. Takže přibývá čtenářek v těchto zemích, které zkrátka chtějí číst o sobě. Je mně líto, že české hrdinky ještě nějakou chvíli budou táhnout za kratší konec provazu, ale český trh je bohužel příliš malý, než aby se projevil v příbězích, které jdou do celého světa… Časem ale… možná…

Obvykle končívám tento dopis standardním stále stejným pozdravem, který si pro dnešek dovolím trochu pozměnit:

S láskou v každé roční době a v každé zemi světa

Váš Harlequin

Kim Lawrenceová

SICILIÁNŮV POLIBEK

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Innocent in the Sicilian's Palazzo

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Kim Lawrence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9238-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9239-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9240-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Na recepci nebyl nikdo. Bylo tam hrobové ticho, až na její vlastní kroky na parketové podlaze.

Anna položila pečlivě zabalenou krabici na velký stůl, který stál uprostřed místnosti, a nahlédla přes něj. Opatrně, aby přitom neporazila vázu s čerstvými růžemi a levandulí. Pak se zase narovnala, vydechla úlevou a otočila k sobě v kůži vázanou knihu.

S perem v ruce se k ní sklonila, odhrnula si husté tmavě kaštanové vlasy z očí a podepsala se do návštěvnické knihy stejně, jako to udělala už mnohokrát předtím.

Museli byste listovat o několik stránek dozadu, abyste tam našli vedle jména jejího dědečka jiné jméno než to její.

Návštěvy u něj postupem času ubývaly jedna po druhé, a nemohla to nikomu mít za zlé.

Někdy i ona sama přicházela se sevřeným žaludkem a plná obav, protože nikdy nevěděla, co ji bude čekat…

Pozná ji vůbec?

Ale ne, že by ji snad někdy napadlo nepřijít. Byla dědečkovým velkým dlužníkem. Bez něj by byl její život úplně jiný – než se jí ujal jako její zákonný opatrovník, sociální úřady se o ni hodně zajímaly a skončila by asi v domově pro mládež.

Několikrát se teď zhluboka nadechla a znovu vzala do rukou krabici. Už jí z té tíhy pěkně bolela záda.

Bohužel nebylo na parkovišti žádné volno blízko budovy, protože tři místa drze obsadilo nablýskané luxusní auto, které navíc poutalo zájem všech kolemjdoucích.

A tak kvůli tomu Anna musela zaparkovat u hlavního vchodu na druhé straně parku a krabice, která se zpočátku zdála být docela lehkou, se jí pěkně pronesla.

Vydala se teď nahoru po schodech do prvního patra kliniky a zastavila se před dědečkovým apartmá.

Ulevilo se jí, když zjistila, že jsou dveře do jeho obývacího pokoje dokořán.

Opřela si bradu o fotoalbum, které leželo navrchu, posunula krabici trochu výš, otočila se opatrně zády do místnosti, a když prošla opatrně dovnitř, zabouchla za sebou zády dveře.

„Ahoj, dědečku. Promiň, že jdu pozdě," zavolala nahlas, ale v duchu se jí sevřelo srdce obavami, že Henry možná dnes ani nepozná, kdo za ním přišel.

„Počkej, až uvidíš, co jsem přinesla. Další fotky, jednu moc pěknou s tatínkem a –" Opatrně položila krabici na sekretář, který kdysi stával doma v dědečkově pracovně. „A taky ještě další gramofonové desky –"

„Nedovolil jsem ti se jich dotýkat. Poškrábala jsi mi jednu, která byla moc cenná. Vzala sis rukavice, když jsi s nimi manipulovala, Anno?"

„Ano, dědečku."

Tu desku poškrábala, když jí bylo deset.

Soren stál s jednou rukou položenou na opěradle židle, na níž seděl muž, kterého uplynulých dvanáct let usilovně hledal. Když zaslechl, že se otvírají dveře, otočil se. Sledoval pozorně nově příchozí, která

neměla nejmenší tušení o jeho přítomnosti. Neměl zatím důvod ji na sebe upozorňovat.

Když Tor odpověděl na její slova, znovu upřel na toho muže svůj pohled.

Byla to první slova, která od Tora uslyšel.

Na okamžik se v očích starého pána nepatrně zablesklo, ale pak se do nich vrátil zpátky netečný výraz.

Přesto i tahle nepatrná reakce Sorena utvrdila v tom, že tohle všechno stařík jen hraje. Byl si tím absolutně jistý. O jiné možnosti ani nepřemýšlel.

Během uplynulých dvanácti let nikdy neztratil naději, že se jednoho dne konečně bude moct podívat do očí muže, který byl zodpovědný za zničení celé jeho rodiny, a uvidí v nich strach a zoufalství. Stejné, které spatřil v očích jeho vlastního otce, než si vzal svůj život.

Po dlouhých letech se mu konečně podařilo vystopovat svou kořist a najít toho člověka dřív, než by se mu podařilo znovu někam upláchnout.

Tentokrát mu nechtěl dopřát čas obstarat si novou identitu, ani utéct na jiný kontinent.

A právě když se domníval, že už moc dobře ví, čeho všeho je tenhle člověk schopný, a že už mu nevyklouzne, vytáhl ten ničema z rukávu další trumf – demenci!

Když se nad tím víc zamyslel, dávalo to smysl.

Co by mohl udělat někdo jako Tor, když zjistí, že se mu stahuje smyčka kolem kru a už nemá kam utéct? Najít si nějaké hezké místo ve své vlastní zemi, s personálem, který bude mít porozumění, a s veškerým servisem, a začít hrát roli člověka, jenž je nezpůsobilý dostavit se k soudnímu líčení.

Soren nepředpokládal, že by zaměstnanci kliniky byli s tím ničemou spolčení. Byli jen pouhými loutkami v tomhle neuvěřitelném podfuku.

A bezpečnostní opatření tu měli úplně k smíchu.

Soren vešel dovnitř, aniž by se ho kdokoli zeptal, kdo je. Ochranka se víc zajímala o jeho auto než o něj samotného.

A najít apartmá, které patřilo Henrymu Randallovi, bylo taky neuvěřitelně snadné. Na klíčích, visících na stěně, byla čísla a jmenovky.

Na první problém narazil teprve ve chvíli, kdy vešel do malého obývacího pokoje.

Tor byl opravdu skvělý herec.

Soren byl v pokoji už přes deset minut, a pořád se mu nepodařilo proniknout za masku, za kterou se ten člověk skrýval. Připadalo mu, jako kdyby doslova narazil na zeď. Kdyby Soren nevěděl, čeho všeho je Tor schopný, docela by té jeho hře uvěřil. Podařilo se mu totiž naprosto dokonale se stylizovat do role křehkého, nevinného staříka.

Soren byl najednou postavený před úplně jiný scénář, než jaký si předtím představoval. Očekával totiž, že bude Tor tak šokovaný jeho neohlášeným příchodem, že se sám prozradí.

Jeho první slova „Ahoj, Tore. Zatraceně dlouho jsme se neviděli…," ale zůstala naprosto bez odezvy.

Soren v těch zastřených modrých očích vlastně po celou dobu neviděl nic jiného než prázdnotu. Až do chvíle, než se ode dveří ozval nejdřív hluk a pak tichý, ochraptělý hlas.

Soren, který nikdy neuvažoval nad tím, že se nejedná jen o dokonale zinscenované představení, se zájmem sledoval, jak ten člověk v křesle zvedá třesoucí se, žilnatou ruku směrem k postavě, která k němu byla otočená zády.

Soren za ta léta už moc dobře věděl, že by byla chyba rafinovaného Tora Rasmussona podceňovat, protože dokázal už několikrát zorganizovat několik podvodů zároveň a pak vždycky našel únikovou

cestu. Pokaždé se vypařil jako pára nad hrncem a nechal za sebou spoušť.

„Anna určitě zkoušky udělá na výbornou…," řekl ten člověk najednou a zadíval se upřeně na Sorena. „To jediné, co jí chybí, je sebevědomí."

Postava, která k němu ještě pořád byla otočená zády a neměla nejmenší tušení o Sorenově přítomnosti, si hlasitě povzdychla. „Je od tebe hezké, že si myslíš, že jsem chytrá a šikovná, dědečku, ale jsi asi jediný."

Soren sledoval, jak se Tor zadíval na neviditelné hodinky na svém zápěstí. Žádné na ruce totiž neměl.

„Mám schůzku, Anno."

Ano, s partou podvodníků, pomyslel si Soren zachmuřeně a čekal, až si ho ta žena všimne.

„Nesnáším, když někdo chodí pozdě, Anno."

Drobná postava se otočila a ztuhla.

„Jsem teď tady, dědečku. Vyspal ses dneska dobře?"

Z jejího hlasu nebylo vůbec poznat, že se přitom podezřívavě dívá na Sorena. Ten se domníval, že ji už dobře zná z fotek, které prozkoumal před dvěma dny na internetu, ale když ji teď viděl naživo před sebou, zaskočilo ho, že vypadá ve skutečnosti mnohem líp.

Cítil, jak se mu při pohledu na ni rozproudila krev v žilách. Uvědomil si, že i jeho pověstná sebekontrola má svoje limity.

Měl před sebou zatraceně pohlednou, smyslnou ženu.

Neměla na sobě žádné přiléhavé šaty, ale i ve volných lněných kalhotách a bílé košili jí to neuvěřitelně slušelo.

Na okamžik byl zhnusený sám sebou. Tohle rozhodně nebyl okamžik, kdy by se měl nechat rozptylovat nějakou ženou. Rozhodně ne vnučkou jeho úhlavního nepřítele.

Sorenovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval a dal se znovu dohromady. Pak konečně s úsměvem udělal krok směrem k ní a natáhl ruku.

Měl v zásobě nepřeberné množství nejrůznějších úsměvů. Ale jen málokterý z nich byl upřímný. Některé měly v dotyčném vyvolat strach, jiné otupit hrany a otevřít dveře. Často to byly dveře ložnic jeho milenek.

Anna Randallová ale nechala jeho snahu bez povšimnutí. Když se na něj zadívala, v očích měla ostražitý výraz.

Anna upřela pohled na jeho ruku a dlouhé, štíhlé prsty. Chvíli sváděla vnitřní boj mezi hluboce zakořeněným smyslem pro slušné chování a představou, že by měla vložit svoji ruku do té jeho.

Nakonec ruku nezvedla.

V jeho očích se na okamžik objevil ironický výraz, jako kdyby moc dobře poznal, že ji přitahuje. Pak svou ruku pomalu svěsil.

Vydechla potichu úlevou a potají si otřela zpocené ruce do kalhot. Byla připravená dál předstírat, že je vůči jeho vražednému úsměvu naprosto imunní.

Sorenovi zacukalo v koutcích úst. V duchu si musel přiznat, že se jejím chováním necítil dotčený. Právě naopak. Čím dál víc ho přitahovala.

Možná, že Anna Randallová by mu toho mohla nabídnout mnohem víc než jen hezkou tvář. Sklouzl pohledem k jejím plným, smyslným rtům a okamžitě ho zaplavila touha, aby je mohl ochutnat.

Soren nepatřil k mužům, kteří by se vyhýbali pravdě, obzvlášť když ji měl přímo před sebou. Proto si moc dobře uvědomoval, kdo je tím, kdo ho přitahuje.

Byla to vnučka jeho nepřítele.

Zatraceně.

„Dobré jitro…?“ Na okamžik se odmlčela a pak dodala chladným hlasem: „Můžu vám nějak pomoct? Koho hledáte?“

Její hlas zněl odměřeně, ale bože, měla neuvěřitelně smyslný hlas…

„Vy jste určitě Henryho vnučka, viďte?“ zeptal se, i když samozřejmě moc dobře věděl, kdo je. Nepodařilo se mu zjistit jednu jedinou věc – jak moc je zapletená do posledního podvodu jejího dědečka. To, že by o ničem nevěděla, vůbec nepřipadalo v úvahu.

Když se s ní teď osobně setkal, bylo mu jasné, jak užitečná může být taková žena, která je kombinací nevinnosti a smyslnosti, Torovi. Jako svou jedinou pokrevní příbuznou ji samozřejmě zasvětil do chodu rodinné firmy.

Nebo že by byla tak nevinná, jak vypadá?

Tu myšlenku okamžitě zavrhl. Nikdo, kdo měl co do činění s Torem, nemohl být úplně nevinný. Nešlo o to, *jestli* je do všeho zapletená, ale spíš *jak moc*.

„Ano, já jsem Anna…?“

Ignoroval ten otazník na konci a jen se usmál. Pak dodal po pravdě: „Myslel jsem, že jste starší.“

Znal samozřejmě její věk, ale představoval se, že bude vypadat starší. Podle vzhledu by jí hádal sotva dvacet.

„Zdědila jste asi po Henrym jeho lásku ke knihám, viďte? Práce knihovnice musí být zajímavá…“

Chvíli se na něj upřeně dívala a pak mu místo odpovědi položila otázku. „Jste další novinář?“

Nijak nedal najevo, že zaregistroval slovo *další*. „Vypadám jako novinář?“

„Jak vypadají novináři?“ Jen málokterý by si mohl dovolit obléknout tak draze vypadající oblek, který on měl na sobě. „Jestli nejste novinář, kdo tedy jste?“

Kromě toho, že to byl ten nejpohlednější muž, kterého kdy potkala.

Upřeně se zadívala na jeho dokonale padnoucí šedý oblek, hedvábnou kravatu a sněhobílou košili, ve které vynikla jeho široká ramena a atletická postava.

Vlasy mu sahaly až k límečku košile a vpředu je měl sčesané z čela. Ale nejvíc ji fascinovaly jeho oči – modřejší, než jaké kdy viděla, zasazené hluboko pod tmavým obloukem obočí a orámované hustými řasami.

Tohle byl muž, který nepochybně vzbuzoval obdiv mnoha žen. A považoval to za samozřejmost.

Zlobila se na sebe v duchu, že v tomhle ohledu i ona naplňuje jeho očekávání, a rozhodla se nedopřát mu uspokojení nad tím, aby poznal, že cítí při pohledu na něj mravenčení v žaludku, vysychá jí v krku a podlamují se jí nohy.

Naštěstí dokázala dojít bez zavrávorání až k dědečkovi. Usmála se, když jí nejdřív křečovitě sevřel ruku a pak se natáhl pro sklenici s vodou.

„Tak odkud znáte mého dědečka, pane…?“

„Omlouvám se. Myslel jsem, že jsem se už představil,“ zalhal. „Soren, Soren Vitale. Váš dědeček byl kdysi… rádcem a mentorem mého zesnulého otce.“

Znovu jí podal ruku.

Anna poslechla svůj vnitřní hlas, který jí radil, že by to nebyl dobrý nápad, kdyby do té ruky vložila svoji… hlavně proto, že ta představa byla zatraceně vzrušující.

Úplně stačil oční kontakt. I ten ji úplně rozhodil.

Opatrně přisunula k dědečkovi sklenici s vodou a tvářila se, že Sorenovu nataženou ruku nevidí.

Konečně zvedla hlavu a zadívala se do jeho neuvěřitelně modrých očí. Na okamžik zatajila dech.

„Omlouvám se…“

„Bylo to už hodně dávno."

„Mentorem vašeho otce?"

Nemohla už dál ignorovat jeho ruku, a proto jí nezbylo nic jiného než se svými prsty dotknout jeho dlaně. Pak si rychle ruku otřela o stehno.

„Když váš dědeček…" Odmlčel se a upřeně se na ni zadíval. „Když měl obchodní jednání na Islandu. Měli společnou kancelář u Reykjavíku."

„Na Islandu?" Zavrtěla hlavou. Ta absurdní představa v ní vyvolala úsměv. „Myslím, že se mýlíte. *Určitě* se mýlíte. Můj dědeček nikdy nebyl na Islandu," řekla rozhodně.

Zvedl tázavě tmavé obočí a pohlédl na ni. „On o tom nikdy nemluvil?"

Jeho upřený pohled jí byl nepříjemný. „Myslím," začala odměřeně, „že bych věděla, kdyby můj dědeček…" Pak se ale zarazila.

Vzpomněla si na jeho opakovanou, dlouhou nepřítomnost, kterou nikdy nijak nevysvětlil. I když jako dítěti jí nejvíc uvízly v hlavě dárky, které jí přivážel. „Myslím, že je to možné…," dodala zdráhavě.

„Proč bych vám o něčem takovém lhal? Jaký by to mělo smysl?"

Anna jen pokrčila rameny.

„Co kdybychom se vrátili zpátky k okamžiku, kdy jste vešla sem dovnitř?"

Z jeho posměšného hlasu i úsměvu jí skoro naskočila husí kůže. „Byla jsem překvapená. Nevěděla jsem, že má můj dědeček návštěvy. Když jsem se zapisovala do knihy, nebylo tam žádné jméno."

Na jeho obličeji se objevil nepřesvědčivý výraz rozpaků, ale pak se znovu usmál.

„Bože, porušil jsem nějaká pravidla?"

Přesně tak. Ale pochybuju, že kvůli tomu teď nebudete spát, pomyslela si v duchu a znovu po něm sklouzla pohledem.

„Tady v Merlinu jsou docela přísní," odsekla. „Klienti, kteří tady bydlí, jsou hodně zranitelní."

Soren ji sledoval, jak pokládá ruku na opěradlo dědečkovy židle, jako kdyby ho chtěla ochránit. Jistě, zrovna tenhle člověk je zranitelný jako vlk.

„A přesto váš novinář vklouzl dovnitř?"

Nemohla nijak oponovat. Poslala tenkrát mail na ředitelství, kde jim vytkla nedostatečnou ochranu pacientů.

„Je to zvláštní jméno pro… pro tohle místo." Rozhlédl se kolem sebe po místnosti, která pořád vzbuzovala dojem nemocničního pokoje, přestože byla částečně obložená dřevem a vybavená starožitným nábytkem.

„*Merlin* bylo herecké jméno původního majitele. Byl kdysi kouzelníkem, docela slavným, a vlastnil několik set hektarů pozemků, ale teď tu zůstal jen dům a zahrada."

Cítila, jak dědečkova ruka v té její ochabuje. Zadívala se na něj a všimla si, že usnul, s hlavou ke straně.

Vytáhla opatrně svou ruku z jeho sevření a zaplavil ji smutek. Vypadal tak zranitelně, že si vůbec nedovedla představit, že to byl ještě nedávno člověk plný síly, který dokázal zaplnit celou posluchárnu. Přesvědčila se o tom několikrát na vlastní oči a byla na něj pyšná.

Cítila, jak se jí chvějí rty dojetím. Rychle si je zakryla rukou.

„Tak jak dlouho je tady?"

Zvedla hlavu a zjistila, že ji upřeně pozoruje. „Šest měsíců. Omlouvám se, jestli to ode mě vyznělo, jako kdyby… Personál tady chytil toho novináře minulý týden."

Při té vzpomínce se jí v očích zablesklo hněvem. „Lidi jsou… Nechtěl by, aby ho někdo takhle viděl… To by si asi nikdo nepřál," dodala s trpkostí v hlase.

„Váš dědeček nemá povolené návštěvy?“

„Má, ale… míval návštěvy, dokud se jeho stav nezhoršil…“

Sledoval ji, jak zvedá ruku a nervózně si odhrnuje vlasy z čela.

„On dneska už nepoznává lidi.“

Jestli tohle všechno na něj jen hraje, je zatraceně dobrá herečka, pomyslel si Soren v duchu a díval se na ni, jak se jí lesknou slzy v očích.

Soren v duchu horečně přemýšlel. Bylo by možné, že by nebyla zasvěcená do dědečkových intrik? To by mohlo vysvětlovat její zdánlivě věrohodnou reakci.

Musel by to být opravdu velký ničema, kdyby zapletl do svých intrik i svoji jedinou pokrevní příbuznou. Jenže Tor byl schopný čehokoli.

„Demence lidi děsí a přivádí je do rozpaků… možná, že si pak víc uvědomují, jak křehký a pomíjivý je život.“ Soren o těchhle věcech věděl své.

Vstal, ruce si zastrčil do kapes kalhot, upřeně se na ni zadíval a čekal, až vstřebá jeho slova.

Pomalu přikývla.

Pořád se tvářila ostražitě, ale už aspoň nevypadala, jako kdyby ho chtěla praštit čímkoli, co měla po ruce. Zadívala se na spícího dědečka.

Byl to pohled, který by pohnul nejspíš i tím nejtvrdším srdcem, ale Soren nepochyboval o tom, že je to všechno jen součástí jeho hry. I když si samozřejmě uvědomoval, že každý člověk stárne a docházejí mu síly.

Včetně něho. Pochyboval, že by se mohl ještě aspoň trochu podobat tomu sedmnáctiletému klukovi, který tenkrát vešel do stodoly a uviděl tam…

Neměl ponětí, jak dlouho držel stráž nad otcovým bezvládným tělem, dokud ho tam nenašel soused.

„Ano, děsí je to… Lidi, kteří loni s mým dědečkem pracovali…,“ dodala.